

IOANNIS NICOLAI RÉVAI
CLERICI REGVLARIS SCHOLARVM PIARVM
PROVINCIAE HVNGARICAE

L A T I N A.

EDITA
A M I C O R V M
HORTATV ET SVMTIBVS.

HB. 233

1982

I A V R I N I
TYPIS IOSEPHI STREIBIG.

1792.

ELEGIA X.

ADM. REVERENDIS AC CLARISSIMIS
VIRIS

EMERICO PERTZEL

ET

ANDREAE DUGONITS (*)

CLERICIS REGVLARIBVS

SCHOLARVM PIARVM

POST CONCVRSVM TIRNAVIENSEM

1774.

Pindarus ad cytharam ingenti quam maxima iactat
Pectore, Olympiacas dum canit ille rotas:
Nil illa palma, velut et sole aethere in alto,
Splendidius toto possit vt orbe dari.

C 2

Ad-

(*) Nouit vtrumque hunc Virum Respublica nostra prae-
fertim Litteraria. Pertzelio natale solum est Veszpri-
mium, Dugonitsio vero Szegedinum, quas ego Civita-
tes in hac Elegia memoro. Pertzelii Fratres, vt no-
bilitate vetusta, ita gestis etiam imprimis in Comita-
tu Veszprimiensi variis muneribus publicis clari sunt
et illustres. Dugonitsij autem Pater Szegedini Sena-
toria

Adplaususque frequens, et plurimus vndique cinxit
Victorem vario flore reuinctus honor.
Accensaeque illi taedae multo igne nitebant,
Mascula sunt tepidis thura cremata focis.
Carminibus Vatum, concentibus vndique festis,
Adsonuere fides, attonuere tubae.
Quin etiam, vt reduci ingressus tanto amplior esset,
Diruta non parua moenia parte ferunt.
Vrbem sat patriam victor defendit alumnus:
Hostes hoc vno dispulit illa suos.
Pulueo si quis rediit certamine maior,
Tanta triumphanti gloria parta fuit.
At si aurum palea, merito mens corpore praestat,
Munera si liquidi sunt potiora poli:
Qui plausus? et quae debetur adorea vobis?
Qui reliquos culto vincitis ingenio.
Magnae animae! patrios scrutari, et scandere coelos,
Et similes supero vos iuuat esse Deo.

Tacet

toria floruit dignitate. In hoc celebri et primo in Hungaria Concurſu Literario, qui Tirnauiae habitus eſt, Pertzeliuſ Theologiae Dogmaticae Doctor delectuſ eſt, Mathematicum vero Dugonitsiuſ. Pertzeliuſ, abdicatione ſuo hoc munere, Collegii noſtri Debretzinenſis Rector factuſ eſt. Nunc, dum haec edo, Ordini noſtro vt Praepoſituſ Prouincialiſ praeſt felicitate.

Taedet humi repositi humiles, inhonora putatis
Haec, quae isto adstricti carcere perpetimur.
Quantum ergo licet, assiduo supera astra labore,
Et solis rapidos enumeratis equos.
Quid saepe horrifico rigeant fulgore cometae,
Cur sit post pluuias discolor arcus aquas.
Panditis astra occulta diu, lunaeque colonos,
Multa alia aeternis abdita consiliis.
Ipsam etiam, aeterno imperio qui ista omnia seruat,
Vestra opera immensum noscimus esse Deum:
Quam nullo auxilio indigeat, quamque omnia nullo
Iudice protulerit primus, et vnus alat:
Quam nil mentem illam effugiat, quamque omnia vbique
Compleat, et nullo sit tamen ille loco.
His, Emerice! Viris, decus immortale tuorum,
Adscriptus tota diceris Hungaria.
Et tu, praecellens Szegedinae gloria terrae,
Andrea! es tantum dignus adire gradum.
Nunc mihi si magnae angusto sint pectore vires,
Sitque mihi exiguo grandis in ore sonus!
Sed quidquid fuerit, mihi quod pro munere magno est,
Impensam titulis hoc erit omne novis.
Iamque leues elegi, qui me mea fata dolente,
Nescio, quid moestum plangere semper amant:
Exigua in populo pars magno adfurgere certant,
Coram et laetitiae promere signa suae.

Primus, io! hic aliquis factis aetateque maior
Dicit, et hunc repetit cetera turba sonum.
Protinus et pueri, tenerae exclamantque puellae,
Magnanimi exclamant, Martia corda, Viri.
O agite, o flores plateis dispergite totis,
Serta date, et viridi cingite fronde caput.
Fama, age, pro merito varium cito perfer in orbem,
Dicque ter illustres, nomina magna, Viros.
At tu constiteris non littore laetior vlllo,
Non vlllo poteris gratior esse loco:
Quam cum continges Szegedinas aduena ripas,
Atque vbi Veszprimio lassa fedebis agro.
En! vt honoratis vtrumque superbit alumni,
Inuidet et doctos non tibi, Roma, viros.
Vindobonae non Berterium dolet esse creatum,
Non tibi Caesaium, Gallia culta, tuum.
Non senii patrem taedet, sed fidera spectans
Exultat feros se superasse dies.
Et nunc, o Superi! nunc, o fili, inquit, amate!
Tu, decus, Andrea! delictumque meum.
Non mihi nequicquam spes olim ingesseris amplas,
Cursares oculos cum puer ante meos.
Di mihi te seruent, cupide sum saepe precatus:
Suppleuit laetis cetera lacrimulis.
Ah temere est! dixi increpitans, antiqua quid isto
Impete Veszprimii moenia diruitis?

Vt patula insultes venturo audacior hosti,
Alma vrbs, quo poteris fidere praesidio?
Nil ago, perstat adhuc, congestaque dimouet imis
Sedibus, et sternit faxa reuulsa nepos.
Ipsa adeo iucundum aliquid deiecta sonabant
Saxa, vt diuelli non doluisse putes.
Hoc id erat, iam tunc Emericum haec ipsa canebant
Victorem exculti dotibus ingenii. (*)
Fatidico haec te eadem memini adfirmasse fufurro,
Schete pater, tenui quem strepis alueolo.
Hunc puerum dicunt te laetam in flumine sancto
Ludentem tepido saepe tulisse sinu.

C 4

Vt

(*) Ciuitates olim Graetae alumnos suos, qui e Ludi Olympiacis Victores redierunt, inter cetera adplausus genera muris etiam dirutis solitae sunt excipere. Quod ipsum initio huius Elegiae satis exposui. Et ego, [vt postea subsequitur, hoc Ingeniorum Certamen, quod in hoc Concurfu celebratum est, cum illa Olympiaca corporis lucta comparans, vbi quaedam de Dugonitsio dixi, facta ad Pertzelium transitione, hic demum ad rem adplico, quod paucos ante annos Veszprimienses facere coeperunt: quasi illa apud eos moenium demolitio, ad ampliandam Ciuitatem suscepta, hanc praesagiisset alumni sui victoriam. Quin addo haec praedixisse et Schetum Riulium, qui per mediam vallem Veszprimiensem amoeno deuoluitur errore.

Vt puer, ille tibi iam tum tamen ardua forti
Emoliturus pectore visus erat.

Spes haec non lufit, magni decurrit honoris

Et stadium, et laurum iam tenet ille cliens.

Aeternum hoc illi fuerit, curare perenni

Te decet admonitu, te decet auxilio :

Vt quoties, fama plaudente, stupebit alumnum

Illustrem factis patria terra suum :

Te lacta exclamet non olim vana locutum :

O ! nimium vere vaticinate Pater.

ELEGIA XI.

FRANCISCO SÁRVÁRI
CLERICO REGVLARI SCHOLARVM PIARVM.
VESZPRIMIVM.

Magnum aliquid conantem alto te pectore cernent
Delata ante oculos carmina nostra tuos.

O vtinam memorem inueniant, nec quaerere possis,

Ista quis extremo mittat ab orbe tibi.

Nunc oblite mei nimium, non immemor olim,

Et perii, si sit iam meminisse labor.

Ille ego sum, ne te pigeat, quem ponere in imo

Sancte iurasti ponere Révaium.

Ista